

CSODABOGÁR.

A francia lapok közölték *Cuba* köztársaság kormányának válaszjegyzékét a Briand-féle memorandumra. A jegyzékből kiemeljük a következő biztató szavakat:

Cuba kormánya szívesen venné a Briand-memorandumban vázolt, szolidaritáson alapuló új rendszert . . . Az európai unióban Cuba kormánya nemes ideáloktól vezérelt egyetemes együttműködést lát . . . Cuba kormánya gratulál a francia kormánynak . . .

Előre láthatólag a többi szivar-államok is — *Havanna, Portorico, Virginia* — bejelentik csatlakozásukat, amelyet hathatósan támogat majd *San-Marino, Andorra* és *Monaco* külképviselete és buzgó konzuli kara, hogy szent legyen a béke Európa országai között.

*

Egyik kevésbé disztigvált modorú estilapunk Karinti Frigyes és Tamási Áron polemijával kapcsolatban ezt a kiszólást vetette oda:

. . . az egyébként erősen túlértékelt erdélyi írók . . .

Ezt a tételt tudományos értekezésben érvekkel bizonyítani, kritikában — sine ira et studio — megírni lehet, de vita hevében felelőtlenül használni, szembe állítva magyar írókat erdélyi íróval, — nem enyhén szólva — kéréses lélekre és alantas gondolkozásra vall. A vita hevében: magyar a magyar Zsigmondnak, szerb a szerb Lázárevicsnek . . . Túlértékelés különben sosem olyan nagy baj, mint ha egy író észre sem vesznek. Pedig ez történik sok perifériákon élő írónkkal, akinek nem állanak rendelkezésére a kiadók és politikai pártvezérek napilapjai.

LEVELESTÁR.

Babits költészetét nem ismerem: így mondotta Kozma Andor egy ujságírónak (Magyarság aug. 3.). Szinte elképzelhetetlen és elszomorító ez a tény, amire Babits nem fog azzal válaszolni, hogy „Kozma Andor költészetét nem ismerem”. Ha egymást nem ismerjük, miképen kívánhatjuk a világtól, hogy ismerjen bennünket? És miképen harcolunk valaki ellen, akit még csak nem is ismerünk? — *Kisebbségi szakértő.* Briand békeakciója annyi hasznót mindenesetre hozott Magyarországnak, hogy a francia sajtó is kénytelen elismerni a nehézségeket . . . Siker, amit ajándékképen kapott a magyar diplomácia. — *Uri beszéd.* Egy prágai lap megírta, hogy a Felvidéken ma is magyarul beszél, aki úrnak tartja magát és hogy a társalgás előkelőbb nyelve a magyar . . . Ennek örülni lehet, jobban, mint az egész magyar diplomáciának, de tudni kell hozzá azt is, hogy a magyar nyelv előkelőségét a magyar társadalmi formák felsőbbbsége és főleg a magyar irodalmi és esztétikai kultúra hozta létre. Amely napon a magyar társadalom formailag is demokratizálódik, amely napon az üldözött magyar költő nem farag többé verset, amely napon az idegennek bélyegzett magyar ujságíró nem ír több riportot: halál vár a magyar szó előkelőségére is. Nyelvében csak paraszti öntudatlansággal él a nemzet, de iga-

*Leid Babits
Babits isem
Kozma Andor
hibatals de
tais!*

actien

zán: irodalmában él a nemzet. Egy Dickens-regény, mint az angol polgári öntudat főntartója, fölér Gandhinak ezer sópároló, frástudatlan hindujával és a sokat üldözött kulturfőlény a megszállt területeken is védi a magyarságot. — *Jazz*. Végre egy okos szó az üldözött jazz ügyében. Nálunk mindenre, ami új, ráfogják, hogy nemzeti szempontból aggályos és veszedelmes. A jazz-re is ráfogták. Most aztán a kultuszminisztérium hivatalosan kioktatja azokat a hivatalos tényezőket, akik tilalmi rendeletekkel iparkodtak gátat vetni a jazz terjedésének. „A jazz-banek — mondja a 350 = 02 = 63/1930. sz. kultuszminiszteri átirat — nagyrészen magyar zeneszerzőknek magyar zenekiadók által forgalomba hozott szerzeményeit tartják műsoron és művészi szempontból is méltánylandó színvonalukkal kulturális munkát is végeznek”. — *Nékám*. Igen szomorú a dolog, de az illusztris névsorban méltó hely illeti meg A d y Endrét. — *Panorama*. Igaztalanul támadják ezt a nagy erudícióval és szellemesen megírt, irodalmunknak kifelé nagy szolgálatot tevő könyvet. A Magyarság legutóbb azt írta róla (szept. 21.), hogy „a debrecenvárosi ismerősök aránytalan nagy névsorral és jelentőségük mértékfölötti túlzásával mind belekerültek”. Ebben talán van valami . . . Egyébként a kitűnő munkáról legközelebb bővebben beszámolunk.